

Master of Legal Drugs

Soscobar

Master of LEGAL DRUGS

Copyright © 2021 Soscobar BV, Amsterdam

Eerste druk: november 2021

Auteur: Oscar Spierings

Uitgever: Soscobar BV, Amsterdam

Redactie: Haags Bureau | Boekenmakers

Vormgeving omslag en binnenwerk: Haags Bureau | Boekenmakers

Foto auteur: René Kuijs

Druk: Pumbo.nl

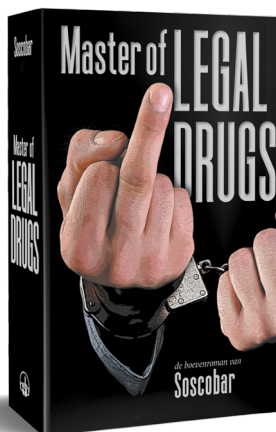
ISBN 978-90-832036-6-9 (print)

978-90-832036-7-6 (e-Pub)

NUR 320

soso.bar/master_of_legal_drugs

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INLEIDING

Ze noemen hem Soscoabar.

Oscar Spierings (1982) komt uit een goed nest. Als kind is hij gerust al een 'beetje moeilijk' te noemen. Overal schijnt aan, hartstikke intelligent en ADHD in het kwadraat: een wandelend kruitvat.

Oscar raakt al op jonge leeftijd betrokken bij de verkoop van drugs en wordt uiteindelijk ontwikkelaar, producent, distributeur en verkoper van legale designer drugs.

Na vlak langs de afgrond te zijn gescheerd gooit hij zijn oude leventje de deur uit en schrijft hij zijn verhaal.

Een 888 pagina's dikke boevenroman waarin niets is verzonnen. Oscar kan namelijk niet liegen. Hij gaat honderd procent met de billen bloot en vertelt graag en makkelijk. Je zult steil achteroverslaan van de rollercoaster van zijn leven, langs drugs, invallen, corruptie, achtervolgingen, een aanslag, een Big Pharma-schandaal, verslaving en cold turkey afkicken. En, niet te vergeten: zijn paranoia die hem behoedt voor een roemloos einde.

Na het lezen van dit boek zul je misschien met een dubbel gevoel achterblijven. Is dit niet gewoon een eikel die miljoenen kon verdienen met de drugs die hij onder de afzuigkap van zijn eigen keuken fabriceerde?

Oordeel zelf.

Hoe het nu gaat met Oscar? Die doet het tegenwoordig iets rustiger aan. Hij bouwt vanuit de hoofdstad Amsterdam aan een nieuwe carrière als EDM-producer.

INHOUD BOEK

Volume I **Mijn Drugs**

Voorwoord ... 15

Deel 1

- 1 Judgement Day ... 25

Deel 2

- 2 Betere tijden ... 73
3 Recessie ... 83
4 Vloeibare XTC ... 95
5 Een nieuwe business ... 104
6 Legale Drugs? WTF! ... 111
7 Coffeeshop Little Amsterdam ... 129
8 Grote Honden ... 137
9 Schaduw in de straat ... 147
10 Sosa Products ... 157
11 De experimenten ... 166
12 Visioen ... 204
13 Hobbels in de weg ... 210
14 Jerommeke ... 218
15 Nieuwe vrienden ... 233
16 De laatste loodjes ... 239

Deel 3

- 17 Superster ... 247
- 18 Bezoek ... 264
- 19 Anders dan anderen ... 272
- 20 Gas erop! ... 277
- 21 Nieuwe shit ... 282
- 22 All-in ... 294
- 23 Paranoia ... 304
- 24 Dimethocaïne ... 310
- 25 Irritaties ... 319
- 26 Varkens en ratten ... 325
- 27 Soscobar ... 331
- 28 Carwash ... 350
- 29 Wanneer alles fout gaat ... 358
- 30 Breekbaar ... 383
- 31 Sabotage ... 391
- 32 Pacman ... 400
- 33 Alles naar de klote ... 412
- 34 Psychose ... 426
- 35 Een superlange kutdag ... 442
- 36 Tranen met tuiten ... 453
- 37 Master of Legal Drugs ... 464
- 38 Het fregat ... 475
- 39 Zwarte rook ... 485
- 40 Helemaal afgelopen ... 494
- 41 Intimidatie ... 507

- 42 Witte jassen ... 515
43 Climax ... 524
44 Cold turkey ... 535
45 Terug in het land der levenden ... 545

Deel 4

- 46 Corruptie ... 559
47 Erkenning ... 567
48 Een spelfout ... 580
49 De aanhouder wint ... 585
50 Het normale leven ... 595
51 De Sosa-Methode ... 602

Toelichting ... 619

Volume II

Mijn Vendetta

Deel 5

- 52 Flashback ... 625

Deel 6

- 53 Willem ... 633
54 Terugval ... 643

Deel 7

- 55 Bijgeloof ... 655
- 56 De appel en zijn boom ... 659
- 57 Ritalin ... 667
- 58 Overstag ... 674
- 59 (S)telecom ... 682
- 60 Goede zaken ... 692
- 61 Wegpiraat ... 701
- 62 Groene vingers ... 706
- 63 Domme pech ... 717
- 64 Portugal ... 727

Deel 8

- 65 Plata o Plomo ... 739
- 66 De Hypothese ... 747
- 67 Guillaume Molinet ... 773
- 68 Versleutelde verbinding ... 781
- 69 Belediging ... 790
- 70 Zersetzung 2.0 ... 799
- 71 Heftige discussies ... 816
- 72 The enemy of my enemy ... 825
- 73 Vova Hollywood ... 836
- 74 Open einde ... 849

Conclusie ... 865

Dankwoord ... 879

*Order is for
idiots, genius can
handle chaos!*

Albert Einstein, theoretisch natuurkundige en uitvinder (1879 – 1955)

VOORWOORD

Hoewel ik niet echt religieus ben, heb ik de tien geboden toch altijd een goede richtlijn gevonden als moreel kompas in het leven.

Gij zult niet doden, gij zult niet stelen, gij zult niet liegen, gij zult geen overspel plegen en gij zult niets begeren dat van een ander is. Dit zijn zomaar een aantal geboden die – mits de mensheid zich er eens wat meer aan zou houden – een groot gedeelte van de misère de wereld uit zouden kunnen helpen.

Ook ik heb me niet altijd even goed aan sommige van die geboden gehouden. Met name toen ik nog een kind en een tiener was heb ik me weleens schuldig gemaakt aan liegen en stelen, en tegenwoordig gebruik ik Gods naam af en toe nog steeds ijdel, zoals uit dit boek zal blijken. Maar aan de belangrijkste geboden heb ik me altijd vrij keurig gehouden. Ik heb mezelf dan ook nooit een moreel verwerpelijk persoon gevonden. Een mening die, met name door mensen werkzaam binnen de overheid, niet echt wordt gedeeld.

Gij zult geen drugs maken of verkopen is namelijk niet een van de tien geboden. Ik heb dan ook nooit enige noodzaak gevoeld om me aan een niet-bestaand gebod te houden. Waarom zou ik ook? 4.000 jaar v. Chr. werd er al opium gebruikt in Mesopotamië, zo'n 3.000 v. Chr. tripten Indianen al op peyote,

rond 2.700 v. Chr. rookten Chinezen al wiet en 2.500 v. Chr. kauwden Inca's al op coca. Laten we wel wezen, als ze in die tijd al hadden geweten hoe je cocaïne uit die bladeren kon synthetiseren, zou iedereen toen al het witte poeder hebben zitten snuiven. Verder kent de mensheid al sinds 6.000 v. Chr. alcohol. Het enige dat de bijbel hierover zegt is dat Jezus water in wijn veranderde, en niet andersom. Zelfs Jezus hield dus wel van een feestje en wilde tussen het verrichten van wonderen door ook weleens een keer goed uit zijn plaat gaan.

Het verbod op drugs bestaat pas ietsje langer dan honderd jaar. Op een termijn van tenminste achtduizend jaar dat de mensheid over het gebruik van roesmiddelen beschikt, is dat een oogwenk. Wie zijn die overheden dan in hemelsnaam om mij als immoreel te bestempelen? Ze maken de wetten en beslissen wat wel en wat niet is toegestaan, dat geef ik toe. Maar er is één ding dat ze niet beslissen met die wetten, en dat is wat wel en wat niet moreel verwerpelijk is. Dat bepaalt de mens namelijk zelf wel.

En het is echt niet zo dat ik daarom van mening ben dat drugs vrijelijk verkrijgbaar, en zomaar door iedereen verhandelbaar zouden moeten zijn. Er zijn bepaalde restricties en richtlijnen nodig om zo iets goed te reguleren, anders wordt het een zootje. Maar onder bepaalde, strikte omstandigheden is een gelegaliseerde verkoop van alle drugs, en dus niet alleen van marihuana, zeer goed mogelijk. Het repressieve beleid van de afgelopen honderd jaar werpt in ieder geval niet de gewenste

vruchten af, dat is allang duidelijk. En hoe kan het ook anders. Drugs gebruiken – of roesmiddelen, waaronder ook alcohol – zit ingebakken in de genen van de mens. Het percentage geheelonthouders is nog geen tien procent. De echte hypocrisie zit 'm in het feit dat alcohol wél vrijelijk verkrijgbaar is, en dat het spul daardoor verreweg de meeste slachtoffers maakt. De overheid is ook nog eens de grootste netto verdiener aan de verkoop hiervan, door de accijns die wordt geheven.

De tegenstrijdigheid in de signalen die daardoor gegeven wordt, is iets dat mij altijd al tegen de borst heeft gestuit. Ik ben namelijk nooit een groot alcoholfan geweest. Ik wil niet zeggen dat ik niet drink, maar wel dat deze voorkeur totaal ondergeschikt is aan mijn trek in andere roesmiddelen. Als ik moet kiezen tussen een jointje, een XTC-pilletje of een lijntje coke enerzijds en alcohol anderzijds, dan kies ik steevast voor de drugs. Altijd al zo geweest. Als ik iets lekkers wil drinken, dan neem ik cola of een andere frisdrank. Alcohol drink ik uitsluitend om dronken te worden, en anders niet.

Voor iedereen is deze keuze natuurlijk anders, en daarom heb ik het van jongs af aan al afgekeurd dat ik niet voor mijn eigen type gif mag kiezen. Ik zie het als een inperking van mijn (keuze)vrijheid en heb het daarom nooit geaccepteerd. Wet of geen wet, ik heb de handel in drugs altijd als een gewone handel gezien, exact zoals die in andere goederen. Als Freddie Heineken en vele andere producenten van alcoholische versnaperingen met hun legale producten mensen strontbezopen mogen maken,

waarom mag ik ze dan niet ram van het pad krijgen met mijn drugs? Wat is het verschil tussen wijlen goede oude Freddie en mij, behalve een dikke bankrekening en veel politieke vrienden? Er staat uitsluitend een honderd jaar oude wet tussen ons in, en geen goddelijke interventie! Ze mogen me best crimineel noemen, of een boef, maar niet immoreel. In mijn hart ben ik gewoon een goed mens, net als de meeste anderen. Altijd al geweest. Daar kan geen wet iets aan veranderen, zeker niet zo'n hypocriete wet als die tegen drugs.

Nog voor het moment dat ik fysiek met drugs in aanraking kwam, raakte ik er als kind al door gefascineerd. Dat was vooral door films zoals *Scarface*. Ik weet niet waarom, maar drugs hebben altijd al een hele grote aantrekkingskracht op me gehad. Het heeft mij door de jaren heen tot een wandelende encyclopedie over drugs gemaakt. Iemand die zijn hand er ook niet voor omdraaide om er in te handelen en het te produceren. Dat maakte me misschien inderdaad een drugsboef, maar desalniettemin eentje met het hart op de juiste plek.

Naast een boef en een toch redelijk goed mens, ben ik ook een zeer apart mens met een apart verhaal. Ieder mens is natuurlijk uniek, maar ik heb daarentegen ook iets heel unieks gedaan. Althans, dat heb ik geprobeerd, vanuit de interesse die ik als kind al zo sterk had. Ik heb namelijk iets geprobeerd dat tot nu toe helemaal niemand anders heeft gedaan of nagedaan, en daardoor heb ik een nogal onconventioneel avontuur meegemaakt. De eerste helft van mijn leven bestond namelijk voor het grootste

gedeelte uit de productie en verkoop van drugs. Op een bepaald moment schoot ik daar een beetje in door.

Vroeger, als jonge drugsdealer, fantaseerde ik weleens over hoe de wereld eruit zou zien als drugs gelegaliseerd zouden zijn. Ik fantaseerde over het hebben van een winkel waar allerlei soorten drugs aangeboden werden. Hoewel ik op dat moment mijn drugs nog illegaal op straat verkocht, dacht ik er toen al over na hoe mijn handel er in legale vorm uit zou kunnen zien. Die gedachten zijn altijd blijven sluimeren, tot het moment dat ineens bleek dat niet álle drugs illegaal waren. Er bestonden zogenaamde legale drugs, stoffen die in die tijd nog te jong of te onbekend waren om op de opiumlijst te staan. En het mooiste? Op het moment dat ze – een tijdje later – wél op de opiumlijst werden gezet, verschenen er weer nieuwe stoffen! Verwant aan de oude, maar met een nét iets ander molecuul, waardoor ze een plek op die opiumlijst wéér omzeilden. Het verschijnen van steeds weer nieuwe stoffen was een fenomeen dat niet te stoppen leek. De stoffen worden NPS genoemd: *New Psychoactive Substances*, oftewel: Designer Drugs.

De handel bestond al langer, maar heeft rond het jaar 2008 op diverse plekken in de wereld pas echt wortel geschoten. Onder andere in Portugal, waar ik destijds woonde. Toen ik het bestaan van deze handel ontdekte, kon ik dat natuurlijk niet naast mij neerleggen. Iemand met mijn interesse en kennis moest daar natuurlijk wel instappen, dus dat heb ik gedaan. En dat heb ik geweten.

In 2010 ontwierp ik in de stad Porto in Portugal een concept dat vele malen verder ging dan dat van collega-smartshops, het zogenaamde smart coffeeshop concept. ‘Little Amsterdam’ noemde ik het. De winkel zag er precies zo uit zoals ik vond dat een winkel in drugs eruit zou moeten zien. Maar daar bleef het niet bij. Het concept bestond niet alleen uit een plek waar je legale drugs kon kopen, maar was ook een plek waar je legale drugs kon consumeren. Het was een ware narco-lounge, en in de weekenden zelfs 24 uur per dag open. Het meest bijzondere was nog wel dat iedereen hier zijn drug of choice legaal gebruikte. Ik verkocht namelijk alternatieven voor elk van de gebruikelijke roesmiddelen. En dat terwijl de betreffende alternatieven volgens de wet niet verkocht mochten worden als consumeerbare producten. Ik vond een maas in die wet om consumptie in mijn shop wel toe te laten. Niemand kon hier iets tegen doen. Ik tartte hiermee de status quo van Portugal, Europa en misschien wel heel de wereld.

Dat was slag één voor mij, tegen de overheid. Slag twee was dat ik in het geheim ook nog eens verantwoordelijk was voor het ontwikkelen en het produceren van de legale drugs die ik in mijn smart coffeeshop verkocht. Daarmee stond ik dus feitelijk gelijk aan een organisatie die bijvoorbeeld zelf cocabladereen omzet naar cocaïnepoeder, dat distribueert naar andere landen en vervolgens verantwoordelijk is voor de verkoop aan de eindconsument, en zelfs een locatie aanbiedt om het spul te consumeren. Althans, mijn marges stonden hieraan gelijk. Die

waren fenomenaal. De winsten gingen tot wel 150 keer over de kop. Dat is natuurlijk de natte droom van iedere ondernemer.

Slag drie was echter het moment dat ik in een internationaal distributienetwerk terechtkwam, waarin ik optrad als export-hub voor de grootste producent ter wereld van de ingrediënten om legale drugs te maken. Op het moment dat ik vanuit Hong Kong een kwart ton werkzame stoffen (waaruit zo'n 4.500 kilo consumeerbare drugs kon worden geproduceerd) kreeg opgestuurd, was ik van lokale en nationale legale drugsboef in één klap wereldspeler. Dit was het moment dat door diverse overheden – onder leiding van Europol – unaniem werd besloten dat mijn kop eraf moest. Ik werd te gevaarlijk. De mix van de drie activiteiten waar ik in mijn eentje verantwoordelijk voor was, waren in combinatie helaas niet zo legaal als ik had ingeschat. Daar kwam ik helaas te laat achter, maar gelukkig nog net op tijd om een jarenlange gevangenisstraf te ontlopen. Wel heb ik daar keihard voor moeten vechten.

Dit boek is een waargebeurde misdaadthriller over de enorme chaos die mijn legale drugsactiviteiten hebben veroorzaakt. Een verhaal over een web van intriges, corruptie, tegenwerking, intimidatie en sabotage, en zelfs een zwaar Big Pharma schandaal waar ik zonder te weten in terecht ben gekomen. Een enorme puinhoop, waar ik mezelf door keihard buffelen weer uit heb gewerkt. Dat kostte me bijna tien jaar. Die lange weg laat zien dat ik niet geheel onschuldig ben geweest aan de ellende die me is overkomen. Domme fouten, idioot gedrag, verkeerde

inschattingen, naïviteit en een verslaving aan mijn eigen drugs hebben me (mede) zwaar in de problemen gebracht. In dit boek lees je hoe het me lukte om gruwelijk in de juridische problemen te komen en stokverslaafd te raken, hoe een zekere (criminele) wijsheid me heeft behoed voor nóg veel erger, en hoe ik uiteindelijk op eigen kracht wist af te kicken, uit de tentakels van justitie en overheden wist te blijven en tegelijkertijd transformeerde van een (drugs)crimineel naar een producent van electronic dance music (EDM). Van een ordinaire drugsboef tot een enigszins verantwoordelijk en verstandig mens.

Voor we beginnen, heb ik nog een aantal huishoudelijke mededelingen over het verhaal.

In de loop van dit boek zal duidelijk worden dat er mogelijk een zwaar schandaal aan mijn verhaal gekoppeld zit. Het is onder andere het doel van dit boek om licht te werpen op die kwestie. Een bijkomend probleem is, dat de machtige spelers in dat schandaal het gehele gebeuren zullen proberen te ontkrachten en mijn activiteiten, kennis en observaties mogelijk zullen ontkennen. Dit boek zal dus veel sceptici aantrekken. Om dat vooraf de kop in te drukken en mijn gelijk te bewijzen, heb ik ervoor gekozen om op sommige momenten de wetenschap in te duiken en diepgang te verstrekken over de achtergronden van mijn activiteiten. Alleen hiermee kan ik bewijzen dat ik weet waarover ik spreek.

Met name voor de lezers die dit boek uitsluitend ter vermaak

lezen, zal die wetenschappelijke informatie wellicht te taai zijn om te verteren. Zij hoeven zich echter niet druk te maken. De wetenschappelijke teksten staan vermeld op de momenten dat ze van belang zijn in het verhaal. Lezers kunnen deze overslaan zonder iets van het echte verhaal te hoeven missen. Er kan dus gerust om de wetenschap heen gelezen worden.

Mijn motivatie om wetenschappelijke informatie op te nemen, is om te laten zien dat ik, ondanks dat ik nooit een serieuze opleiding of studie heb gevolgd, als (semi-)criminele drugsboef uiteindelijk toch evenveel weet van mijn onderwerp als universitaire promovendi van het hunne. Op mijn eigen manier ben ik meester in de legale drugs en heb daarom bij justitie in Portugal (en in de rest van Europa) de bijnaam Master of Legal Drugs verworven. Ik draag de titel met eer, en neem de lezer van stap tot stap mee naar hoe dit zo is gekomen.

Dit boek is dus als de kers op de taart, het sluitstuk van een afgeronde carrière als drugs designer die niet altijd over rozen is gegaan. Lees waar het begon, waar het compleet de mist in ging en hoe ik er zelf weer uitkwam en een nieuw vak leerde. Her en der steek ik een middelvinger op naar de mensen die mij eerder volledig naar de klote wilden helpen, en die daarin hebben gefaald. Voor de rest geldt het boek dus echt als definitieve punt achter mijn verleden.

Ook is te lezen hoe ik op een bepaald moment de beslissing nam om me om te scholen tot EDM-producer. Het werd mijn nieuwe doel, nadat mijn vorige compleet de mist in was gegaan.

Om het project extra creatief te maken en mooi af te ronden met het oog op de toekomst – en als knipoog naar het verleden – past het EDM-album *Master of Legal Drugs* (M.O.L.D.) een-op-een bij dit boek. De 20 tracks staan bij de diverse episodes van mijn verhaal en zijn te beluisteren via de qr-codes. Die zijn als volgt aangegeven:

(Track: Bailar)

Keiharde festival-bangers als debuut voor een nieuwe carrière.

Tot zover de huishoudelijke mededelingen.

Geniet van de chaos die mijn leven is geweest!

BELUISTER HIER HET VOLLEDIGE ALBUM

release date 30 november 2021

Bij het boek *Master of Legal Drugs* hoort het EDM-album (M.O.L.D.) met 20 dance tracks die elk een bepaalde episode van het boek muzikaal vertalen.

Scan deze code om het album gratis te streamen op alle grote platformen.

Veel luister- en leesplezier!

DEEL 1

*The harder the
conflict, the greater
the triumph.*

*George Washington. (Eerste president van VS en
opperbevelhebber VS leger, 1732 – 1799)*

I

JUDGEMENT DAY

**Avenida Principe Perfeito 135, Valadares, VN Gaia,
Grande Porto, 20 november 2012, 07:00 uur:**

Een enorme knal laat het huis op zijn grondvesten dreunen. Ik was, voor zover ik weet, in diepe slaap, maar zit na de klap rechtop in bed. Dreia, mijn vriendin, blijkt ook wakker geschrokken en kijkt me aan. In haar ogen lees ik: wat de fuck was dat? Nog voordat we iets tegen elkaar kunnen zeggen volgt een tweede gigantische dreun. Daarna een derde, en een vierde... om de seconde weer één. Alles in huis trilt, door de echo's die de knallen veroorzaken. Waar ik tussen de eerste en de tweede dreun nog in de veronderstelling ben dat Willem, onze witte Old-English bulldog, op de benedenverdieping iets omver heeft gelopen of dat er iets van de muur is gekomen, realiseer ik me na de tweede dreun direct dat er slechts twee andere mogelijkheden zijn: de lang verwachte inval van de politie of een overval door criminelen.

Snel en pijnlijk realiseer ik me dat elk van deze veronder-

stellingen dramatisch gaan uitpakken. Ik pak na de derde knal mijn vuurwapen van mijn nachtkastje. Doorladen hoeft niet, het ding staat al ruim twee jaar op stand-by. Ik heb dit wapen dag en nacht onder handbereik, alleen de veiligheidspal moet nog worden omgezet om te kunnen schieten. Na de vierde knal sta ik als Tony Montana bovenaan de trap, mijn wapen gericht op de deur beneden en klaar om te schieten. In mijn handen echter ligt slechts een proppenschietter, in tegenstelling tot het enorme wapen dat in de film wordt gebruikt...

IK SCHIET JULLIE ALLEMAAL KAPOT, VUILE FLIKKERS...! bulder ik in het Nederlands. Mijn deur incasseert de stormram dapper. Niet zo gek, want het is een massief houten deur die ik jaren geleden al bewust van de nodige extra beveiligingsmaatregelen heb voorzien. Ze zit op maar liefst op zes punten vast, aan beide kanten van het kozijn, waardoor het onmogelijk is om haar open te rammen. Hoe hard men dat op dit moment ook probeert.

Mijn geschreeuw in het Nederlands is eigenlijk zinloos, aangezien ik me op Portugees grondgebied bevind. Maar ondanks dat ze aan de andere kant van de deur uiteraard niets van mijn geschreeuw begrijpen, geeft de toon en het volume van de woorden waarmee ik deze gasten verwelkom, duidelijk aan dat er ook aan mijn kant van de deur geen grappen worden gemaakt. Wie het ook zijn, ondertussen is het wel duidelijk dat hun verrassing in ieder geval is verpest, dankzij mijn deur die het geweld tot nu toe buitengewoon goed weerstaat.

Omdat Willem altijd beneden in de gang slaapt en inmiddels met zijn geblaf ook een rol speelt in de herrie en chaos – het arme beest moet zich hélemaal de tering geschrokken zijn – wil mijn vriendin in haar moederreflex de trap afrennen om ons ventje te beschermen. Ik hou haar tegen, omdat ik nog niet weet wie er proberen binnen te komen. Het risico bestaat dat er een schietpartij ontstaat. Als duidelijk wordt dat het geen politie is die mijn deur probeert in te trappen wordt dat namelijk het moment dat ik zonder twijfel mijn magazijn op de deur ga legen. Met alle gevolgen van dien.

Nu het aan de andere kant van de deur doordringt dat het binnenkomen van mijn residentie niet helemaal verloopt zoals verwacht, klinkt het na een kleine pauze, als in een aarzeling in de frequentie van de knallen tegen mijn deur:

“POLICIA, POLICIA... BUSCA, BUSCA... POLICIA...” (*Busca betekent doorzoeking in het Portugees*).

Dan gaan de knallen weer door, maar ik kan aan het geluid horen dat er niet meer op het slot wordt geramd, maar op het midden van de deur. De deur is een cassettedeur: ze bestaat in het midden uit een aantal delen. Waar nu houten panelen zitten, zou je ook ramen kunnen plaatsen. De slimmerik met de stormram die bedacht om in het midden te gaan beuken, heeft het bij het juiste eind. Bij de tweede of derde knal klapt zo'n stuk paneel met flinke vaart uit de deur, de gang in. Er steekt onmiddellijk een hand gehuld in een zwarte handschoen door het gat, een politiepenning tussen de vingers. Iemand schreeuwt

weer: “POLICIA, BUSCA, BUSCA...” maar nu gevolgd door: “ABRE A PORTA...” (*Open de deur*).

“VAI-TE FODER, CABRÕES! NÃO ABRO NADA!”, (*Fuck jullie, klootzakken! Ik open niets!*) schreeuw ik terug.

Het antwoord komt woordeloos: een tweede stuk hout vliegt door de lucht, en al snel vliegen de overige vier delen één voor één door de hal. Een koevoet verschijnt door een gat en wordt via een gat ernaast beetgepakt om het hout daartussen te forceren.

Ik schreeuw, ik ben nog niet honderd procent overtuigd dat het ook daadwerkelijk politie is die binnen probeert te komen. Ik wil niet met een vuurwapen aangetroffen worden als het echt de gerechtsdienaren blijken te zijn. Een dilemma dus. Schieten op de politie betekent ofwel een doodvonnis of anders jarenlang achter tralies. Daarentegen is slechts met je lul in je handen staan tegenover overvallers natuurlijk ook kut met peren, zeker als je enkele seconden daarvoor nog de trekker had kunnen overhalen om jezelf tot de dood erop volgt te verdedigen.

Ik hak de knoop door en beslis dat het gezien het tijdstip, zeven uur in de ochtend, waarschijnlijk toch daadwerkelijk politie is, waardoor het op z'n zachts gezegd onhandig zou zijn om de overgave te ondergaan met dit schietijzer in mijn handen. Ik laat Dreia, die schreeuwt dat ik haar erdoor moet laten omdat ze zich over Willem wil ontfermen, los, zodat zij de trap af kan rennen. Ik hou de deur niet langer meer onder schot.

Kutzooi, dat wapen moet weg, en vlug ook. Ik ren naar de badkamer naast onze slaapkamer, trek de spoelbak van de wc

open, ontleed het wapen en leg het erin. Daarna ren ik vliegensvlug naar mijn kantoor – op dezelfde verdieping – en pak twee alarmpistolen uit mijn bureau. Daarna ren terug naar de badkamer en leg deze twee wapens eveneens in de spoelbak. Terwijl ik die weer dicht doe, hoor ik aan de herrie beneden dat ze er inmiddels in zijn geslaagd mijn huis te enteren. Ik loop naar de trap en zie de gang vollopen met gemaskerde agenten die automatische geweren vasthouden. Ze richten hun wapens op Dreia die in de gang bovenop Willem is gaan liggen, zodat hij niet kapot wordt geschoten mocht hij willen proberen de binnendringers aan te vallen.

Ik zie het gebeuren en schreeuw in reflex: “Oi! Aqui!” (*hier!*), terwijl ik met mijn handen omhoog rustig de trap afloop.

(Vanaf nu zal ik gewoon in het Nederlands beschrijven wat er in het Portugees gezegd wordt, aangezien het boek anders twee keer zo dik wordt omdat ik zo ongeveer iedere zin zou moeten vertalen.)

“HANDEN OMHOOG, POLITIE, POLITIE...,” klinkt het in alle chaos.

Inmiddels sta ik halverwege de trap, met mijn handen nog steeds in de lucht.

“OMDRAAIEN!” schreeuwt de voorste agent die acht gemaskerde collega’s met volautomatische wapens achter zich heeft staan, waarvan er één Dreia en de hond onder schot houdt.

“LAAT MIJN HOND MET RUST!” gilt Dreia terwijl ze met al haar kracht Willem tegen probeert te houden, die nieuwsgierig is naar al die gemaskerde mannen.

“Sluit die hond op in een andere kamer,” hoor ik een andere agent roepen terwijl hij nu ook zijn wapen op mij richt. Dat zijn er nu dus in totaal negen en iedereen is zo opgefokt als de pleuris.

“OMDRAAIEN, SNEL!” klinkt het nogmaals.

Terwijl ik mezelf staande op de trap omdraai zeg ik: “Doe eens een beetje rustig, stelletje gekken!” Ik heb deze woorden nog niet uitgesproken of vier agenten rennen de trap op. De voorste geeft me een volle bodycheck in mijn rug en ik kom hard op mijn borst en buik terecht. Gelukkig kan ik mijn armen nog enigszins gebruiken om niet keihard met mijn schedel op de traptreden terecht te komen. Ik voel op dat moment meerdere knieën in mijn rug en mijn beide armen worden nu naar achteren getrokken. Vervolgens sluit het koude ijzer van de handboeien om mijn polsen, compleet met de herkenbare klikken op het einde. Nu word ik pardoos overeind getrokken en van de trap afgegooid, maar omdat daar vier man staan, val ik uiteindelijk niet.

Ik realiseer me op het moment dat ik beneden aan de trap sta dat deze situatie heel anders verlopen zou zijn als ik mijn wapen nog in mijn handen zou hebben gehad. Ik ben ervan overtuigd dat ik in dat geval direct door een zee van kogels om het leven zou zijn gebracht. Deze mannen maken geen grappen en zijn naar binnen gedrongen met de mindset: *shoot to kill* op het moment dat er ook maar een klein risico zou zijn geweest

dat ik ze zou proberen te verwonden.

Ik bekijk mijn deur die niet langer meer een deur genoemd kan worden, aangezien die uitsluitend nog bestaat uit sponningen die vastzitten in een kozijn. Het midden is een groot gat, met stukken hout verspreid door de gang en een zielig hoopje splinters op onze *Welcome home* deurmat.

De wapens worden niet langer meer op mij gericht en verdwijnen in de holsters. De grote uzi-achtige wapens waar drie van de agenten mee rondliepen verdwijnen in de wagens waarmee ze gekomen zijn. Ook worden de maskers afgedaan. Die dienden blijkbaar dus om de inval extra dramatisch en indrukwekkend te maken. Een nieuwe agent stapt binnen met een stapeltje documenten in zijn handen. Hij stelt zich voor als teamchef van de *Primeiro esquadra de investigação criminal do Porto*. Hij laat de identificatiepenning in zijn rechterhand zien, en het arrestatiebevel in zijn linkerhand. Het *Primeiro esquadra de investigação criminal do Porto* is het hoogste team voor grootschalige criminele onderzoeken in drugs en zware criminaliteit in Porto, een vrij autonoom functionerende divisie binnen de PSP (*Policia Seguranca Publica* oftewel Publieke Veiligheids Politie c.q. lokale politie), dat zelfs als eliteteam van de lokale politie wordt gezien.

“PSP?” vraag ik verwonderd.

“Ja, inderdaad, PSP!”

“Serieus joh, PSP? Geen *Policia Judiciaria*?” vraag ik weer, nog steeds met gefronste wenkbrauwen.

PAUSE... *(Ik druk op pauze wanneer ik door middel van een anekdote of achtergrondinformatie een situatie wil toelichten).*

Waarom ik zo verbaasd was om de PSP (lokale politie) op deze manier in mijn huis aan te treffen en niet de federale Policia Judiciaria, was omdat ik mezelf onlangs nog bij de PSP had moeten melden. De PSP had hiervoor zelfs netjes bij me aangebeld om me uit te nodigen.

Die zaak hield verband met een uit de hand gelopen onenigheid van anderhalf jaar eerder, toen een hoteleigenaar mij had proberen op te lichten door een speciaal tarief van 120 euro te rekenen voor een drie minuten durend telefoongesprek vanaf de kamertelefoon. Uiteraard was ik het hier uitermate mee oneens, maar ik wist ook dat als de man voet bij stuk zou houden, ik uiteindelijk toch moest betalen omdat hij feitelijk kon rekenen wat hij wilde. Ik wist dat ik opgelicht werd, maar besloot alsnog te betalen. Maar ik ben natuurlijk ook niet helemaal achterlijk en besloot in ruil voor de betaling eerst even terug naar de kamer te gaan en de minibar met gehele inhoud in mijn auto te laden. Het was een drive-in motelkamer en ik kon dat dus ongezien doen. Ik wilde hiermee mijn verlies van 120 euro rechttrekken. Ik bedoel, eerlijk is eerlijk. Jij naait mij, dan naai ik jou harder terug. Dat is mijn

motto. Altijd geweest.

Na betaling bij de *drive through* besloot de receptioniste eerst de kamer te checken alvorens ze de slagboom omhoog deed om mij door te laten. Ze constateerde natuurlijk dat de minibar verdwenen was. Ik stond voor de slagboom te wachten en deed alsof mijn neus bloedde. De receptioniste kwam terug met de boodschap dat ik even moest wachten op de hoteleigenaar. Dat deed ik dan ook keurig. De beste man was er binnen vijf minuten en eiste dat ik mijn auto opende. Ik weigerde en eiste dat hij mij een normaal tarief zou rekenen voor het telefoongesprek. Zonder het te zeggen, begreep hij dat ik zijn minibar als borg had meegenomen voor het belachelijke bedrag dat mij was berekend. Hij weigerde iets te doen aan het bedrag. Een impasse, dus!

Ik eiste dat hij zijn slagboom opende en hij eiste op zijn beurt dat ik zou wachten op de politie. Daar had ik natuurlijk weinig trek in met zijn minibar in mijn kofferbak. Ik besloot hem aan de kraag van zijn jas de bosjes in te slingeren, waarna ik de slagboom zelf maar handmatig opende. Bij die handeling viel ik hard op de grond, omdat de stevig uitziende slagboom van plastic bleek en amper vast had gezeten. Ik trok er veel te hard aan en viel achterover alsof ik in een ouderwetse comedy zat. Zwaar voor schut, maar ik

krabbelde op en reed met gierende banden de straat uit. De hoteleigenaar zat nog steeds in de bosjes, met een beduusde blik in zijn ogen omdat hij het lef niet had gehad om mij verder nog tegen te houden. Maar goed ook, anders had hij een pak slaag gekregen. Ik pik het niet om opgelicht te worden. In mijn ogen stonden we dus quitte. Helaas voor mij was het hele tafereel haarscherp vastgelegd door meerdere camera's! Enfin, de hoteleigenaar deed aangifte en uiteindelijk kreeg ik ruim een jaar later, in september 2012, PSP aan de deur met een uitnodiging voor een gesprek. Ik ben natuurlijk keurig gegaan, heb mijn verklaring afgelegd en kreeg een dagvaarding aangezegd die ik natuurlijk ook best wel een klein beetje verdiend had. Het hotel had mij niet moeten oplichten, maar ik had destijds ook gewoon kunnen kiezen om de politie te bellen om de poging tot oplichting voor te leggen en bespreekbaar te maken. Helaas ben ik daar nu eenmaal niet echt het type voor, dus in plaats daarvan besloot ik dus de minibar mee te nemen, en dat mag nu eenmaal niet. Ik geef ruiterlijk toe dat het niet tot mijn fraaiste momenten behoorde.

Maar goed. Op de dag van de inval wist ik allang dat de federale recherche én Europool al ruim twee jaar met mij bezig waren. Hoe dit zat, zal allemaal nog duidelijk worden. Waar het op neerkomt was dat ik

dus de federale recherche had verwacht. De lokale recherche daarentegen níét. Zeker niet aangezien de lokale recherche twee maanden eerder gewoon keurig op mijn voordeurbel had gedrukt en mij daarna op het bureau werd verteld dat ze me verder nergens voor nodig hadden.

Ik begreep er niets van. Verwarring alom dus.

PLAY...

De teamchef, een relatief jonge kerel, ik schat hem halverwege de dertig, oogt kalm. Hij is absoluut niet opgefokt. Hij wil reageren op mijn verbazing en ik hoor hem iets mompelen over dat ze het vuile werk voor de Policia Judiciaria moeten opknappen. Nog voordat de teamchef zijn zin af kan maken, dringt een andere agent – een kop kleiner dan ik, met een breed postuur en opvallend veel ouder dan zijn baas – zich tussen ons in. Deze kerel is wél opgefokt en begint in mijn gezicht te schreeuwen: “COCAINA, HEROINA, COCAINA, HEROINA...?” Hij heeft er klaarblijkelijk zin in en wacht niet tot zijn chef mij mijn rechten voorleest en me vertelt op grond van welke verdenking zij mijn woning zojuist hebben betreden.

Ik antwoord lacherig, terwijl ik de teamchef aankijk: “Kom op zeg, jullie weten neem ik aan toch wel bij wie jullie binnen zijn gevallen? Wat moet ik met cocaïne en heroïne? Doe eens niet zo gek! Heel de wereld weet dat ik alleen met legale drugs werk!”

De teamchef maant zijn collega tot kalmte en schuift hem

iets opzij om zo onze conversatie te kunnen vervolgen. Hij leest me mijn rechten voor en geeft aan dat ik niet tot medewerking verplicht ben. Vervolgens geeft hij mij te kennen dat ze mijn huis zijn binnengevallen voor een wapenzaak.

“Wapens? Hoe komen jullie daar nou bij?” vraag ik verwonderd. Het is eerlijk gezegd niet zo absurd dat de politie weet dat ik over vuurwapens beschik, aangezien inmiddels heel (crimineel) Porto weet dat ik gewoonlijk gewapend ben en bereid ben die wapens ook te gebruiken. De kwestie werd dus nog vreemder. Een wapenzaak? Was dit hele gedoe om drugs te doen geweest, oké, maar hoezo een wapenzaak, nota bene van de lokale recherche en niet van de federale? Ik snap er op dat moment maar weinig van. De puzzel zou pas later die dag gelegd worden.

Weer een andere agent voegt zich bij het gesprek. Deze man kijkt me met een doodserieuze blik aan en zegt: “Oscar, we WETEN dat je wapens hebt en we gaan hier niet weg totdat we ze hebben. We kunnen dit op twee manieren doen. Ofwel je zegt waar ze liggen, of we gaan ze zoeken en dan snijden we je banken open, maken gaten in je muren en maken verder alles kapot waarvan we ook maar denken dat er wapens in kunnen zitten. Jij gaat vandaag sowieso naar de gevangenis, maar je vriendin blijft dan achter in een huis waar het lijkt alsof er een bom is afgegaan. Wil je dat?” Om zijn dreigement kracht bij te zetten pakt hij een groot zakmes uit zijn holster en een kussen van de bank. Ik zie hoe hij het kussen gegijzeld houdt met zijn mes, en weeg mijn opties.

Dreia is me voor. “Jullie mogen niet zomaar onze spullen

kapotmaken, klootzakken,” schreeuwt ze tegen de agent die het kussen in zijn knuist geklemd houdt.

Na een korte afweging over wat ik nu het beste kan doen, neem ik een beslissing. Ik maan Dreia in het Nederlands aan tot kalmte: “Doe rustig schat, dat mogen ze wel, als ze willen, breken ze zelfs de hele kiet af!”

“Portugees!” zegt de agent autoritair tegen mij.

“Oké, rustig,” antwoord ik, en ik vertaal wat ik tegen Dreia heb gezegd.

“Verstandig,” antwoordt de agent en op dat moment gaat de adrenalineboost die door mijn lichaam giert weer enigszins liggen. Ik gaap gigantisch.

“Oké, laat me even denken, ik ben helemaal in de war, vijf minuten geleden was ik nog in diepe slaap,” zeg ik, terwijl ik nog een keer gaap en glimlach. Ik ontvang een glimlach terug van de agent met het mes, die ondertussen het kussen teruglegt.

“Jullie willen wapens? Die liggen boven in de...” Ik probeer het Portugese woord voor spoelbak te vinden, maar kom niet verder als: dat ding in de badkamer.

“Wat voor ding in de badkamer?”

“Dat ding ... dat ding met water!” zeg ik geagiteerd. “Ik laat het anders wel even zien!”

“Dat is goed, maar Oscar, luister. Op dit moment is alles rustig en zijn we goed met elkaar. Als je dadelijk boven laat zien waar het wapen is, maak dan geen plotselinge bewegingen en doe geen gekke dingen, anders kan dit allemaal weleens helemaal

verkeerd aflopen,” zegt de teamchef bloedserieus.

Ik kijk hem aan en probeer mijn armen te bewegen, die door handboeien bij elkaar gebonden zijn. Ietwat ondeugend antwoord ik: “Kom op zeg, denken jullie dat ik Superman ben met mijn handen op mijn rug? Wat kan ik nog doen? Maar ik heb het begrepen, geen plotselinge bewegingen boven.”

Een van de agenten haalt zijn wapen weer uit de holster en haalt zelfs de veiligheidspal eraf. Hij loopt voorop. De teamleider volgt en de kleine brede agent pakt mij sadistisch hard vast en duwt mij voor zich uit de trap op. We naderen de badkamer en ik voel spanning in de kneep waarmee de kleine brede agent me vasthoudt. De agent met het pistool gaat naast de deur staan en houdt me onder schot vanaf het moment dat ik in de deuropening sta. De teamleider staat al in de badkamer en kijkt me vragend aan.

“Waar lig het?” vraagt hij gespannen.

“Daar in dat ding,” antwoord ik terwijl ik richting de wc knik.

“In het reservoir?” vraagt hij.

Ik knik en hij zet een stap richting de pot. Hij opent het deksel en haalt ze er een voor een uit. “Drie wapens...” Op het moment dat de wapens zichtbaar zijn voel ik duidelijk een nog steviger grip in mijn arm en de gewapende agent zegt met een autoritair stemmetje: “Niet bewegen!”

De wapens worden ontladen. Dat verlicht de situatie een beetje. Het wapen dat op mij gericht was, verdwijnt in een holster.

“Zijn dit alle wapens?” vraagt de teamchef strak terwijl hij ze alle drie in een zak stopt.

“Alle vuurwapens, ja. Drie. Ik heb ook nog wat boksbeugels en messen,” geef ik gelijk maar eerlijk toe.

“Waar liggen die?”

“In mijn kantoor, de bovenste lade van het ladeblok!”

Gezamenlijk gaan we op weg naar mijn kantoor: de twee agenten voorop en ik erachteraan, geleid door die kleine brede die mij nog steeds aan één arm vasthoudt. Wanneer ook de boksbeugels en messen in een zak zijn verdwenen, commandeert de teamchef de twee jonge agenten die nog beneden staan om mijn vriendin in de gaten te houden, dat zij ook naar boven mogen komen om mijn kantoor te doorzoeken. Als een stel jonge honden rennen ze de trap op. Ze volgen de order van hun chef trouw op. De agent die eerder zijn wapen op mij gericht had, blijkt de tweede in rang. Ik noem hem voor het gemak de onderbaas. Hij is al naar beneden gegaan. Wij gingen ook naar beneden. Teamchef voorop, ik in het midden en achter mij die kleine brede die mij vasthield. Geboeid en geduwd probeer ik de trap af te komen. Eenmaal beneden zie ik dat er nóg een agent door mijn huis loopt, en buiten voor de deur blijken er nog twee te staan.

“Heb je nog meer illegale zaken in huis liggen?” vraagt de onderbaas. De teamchef doet inmiddels een poging om Dreia te kalmeren, ze is een stuk kwaaiër dan ik. Met name over wat die gasten met onze deur hebben gedaan, en omdat ze bedreigd hadden Willem dood te schieten als hij ook maar één stap hun kant op zou komen.

“Stelletje gore klootzakken, kijk wat jullie gedaan hebben,

mijn hele deur naar de klote!” roept Dreia geëmotioneerd, met de schelle stem die ze heeft als ze boos is.

“Schat, doe rustig alsjeblieft?” roep ik. “Het heeft geen zin, je maakt het alleen maar erger, doe rustig alsjeblieft?”

“Luister naar je man, anders gaan bij jou ook de boeien om!” zegt de kleine brede agent. Ik kijk de lul met een woeste blik aan, maar ga er voor de goede vrede maar niet op in.

“Hoe kan jij godverdomme zo rustig blijven?” schreeuwt Dreia kwaad in het Nederlands. “Kijk godverdomme wat die klootzakken met ons huis hebben gedaan!”

“Ja, ik weet het. Maar denk je dat ze voorzichtiger gaan doen als je zo blijft schreeuwen? Doe maar gewoon rustig, dan is het allemaal zo voorbij, geloof me!” Het werkt. Ze kalmeert en gaat zitten. Nogmaals krijg ik de vraag of ik nog meer illegale zaken in huis heb liggen.

“Onder de trap staan twee koelboxen vol met drugs,” zeg ik gelaten en ik kijk balend en schuldig uit mijn ogen. “Legale drugs, dat wel.”

PAUSE...

Toen ik verklaarde dat er twee koelboxen met (legale) drugs in de kast onder mijn trap stonden, meende ik daar helemaal geen flikker van, althans... niet van de timide blik die ik daarbij trok. Het was acteerwerk met voorbedachte rade. Een list! In de tweeënhalve jaar die aan dit moment vooraf gingen, had ik voortdurend

rekening gehouden met een inval. Sterker nog, er bestond naar mijn mening geen enkele twijfel over dat die er op enig moment zou komen. Ik stond namelijk al bijna twee jaar 24/7 onder politie-observatie. Ik had allang bepaalde maatregelen genomen om datgene veilig te stellen waar het me uitsluitend nog om ging, en wat de rode draad van mijn verhaal zal zijn: het verborgen houden van de laatste partij synthetische drugs waar ik over beschikte.

Dat was zo'n 75 kilo aan zeer potente stoffen, die tot een slordige 1.200 kilo consumeerbare drugs verwerkt konden worden. De partij zelf had slechts een waarde van een kleine 200.000 euro, maar de potentiële straatwaarde in consumeerbare producten bedroeg vele miljoenen.

Omdat alles wat ik tot nu toe zakelijk in Portugal had opgezet door onvoorziene omstandigheden geheel waardeloos was geworden, was deze partij het enige wat ik nog had. Ik was niet van plan om die partij aan wie dan ook af te staan. Niet aan boeven en niet aan de politie. Ik was niet alleen bereid om tot het randje te gaan om mijn doel te bereiken, maar zelfs daar ver overheen. Uit het verhaal zal blijken dat ik ook meerdere keren zo ver ben gegaan. Alles heb ik uit de kast moeten trekken. En deze inval maakte daar deel van uit. Voor nu is het van belang om te weten dat

ik de twee koelboxen met drugs speciaal voor deze gelegenheid – een inval van de politie – klaar had gezet. Afleiding. Camouflage. Ik wilde de honden een bot geven om op te kauwen. Het doel was om de aandacht af te leiden van de hoofdprijs, die elders in het huis was weggewerkt. In de vloer en in het plafond van een ingebouwde kast. Of mijn plan zou gaan werken, wist ik op dat moment nog niet...

PLAY...

Nog voordat ik ben uitgesproken, laat de kleine brede me los en rent naar de kast onder de trap.

“JACKPOT!” klinkt het door de gang. De gasten van boven komen naar beneden rennen om de buit te bekijken.

“Wow!” hoor ik een aantal keer, met daarnaast een aantal andere geluiden waaruit ik bewondering voor de vondst kan opmaken.

Ze moesten eens weten, dacht ik bij mezelf terwijl ik een zo ontgaan mogelijke houding probeerde uit te stralen.

Er zat, schat ik, zo'n twaalf kilo aan gemixte consumeerbare (legale) drugs in die koelboxen. Ik had er een aantal grote seal bags van een kilo in gestopt, maar ook honderden zakjes van één tot een paar grammetjes. Om het extra ingewikkeld te maken, had ik geen enkel zakje gemerkt, zodat ieder zakje individueel getest zou moeten worden om erachter te komen wat erin zat. Wederom een puur ingecalculerde strategie om welk onderzoek

tegen mij dan ook, maximaal te frustreren.

De koelboxen worden in het midden van de gang neergezet en wederom begint de kleine brede agent in mijn gezicht te tetteren: “Zie je wel... cocaïne, heroïne, XTC... wat is het allemaal?”

De man was zichtbaar in de hemel en dacht waarschijnlijk al aan de stoere verhalen die hij aan zijn collega's zou gaan vertellen. Bijvoorbeeld over hoe hij de beruchte Hollander die heel Portugal, maar vooral Porto, bijna drie jaar lang op stelten had gezet, achter de tralies had gekregen vanwege een aanzienlijke drugsvangst. Meteen trap ik met een arrogante lach zijn dagdroom de grond in en zeg: “Ja, meneer agent, allemaal drugs, maar niet één is er verboden. Test alles maar!”

Terwijl ik dit zeg, graait de agent al in een van de grote seal bags waar honderden kleine seal bags in zitten, stuk voor stuk gevuld met poeders in verschillende tinten wit. Ik zie dat de man zich langzaam realiseert wat voor hels karwei het gaat worden om alles te testen en te catalogiseren. Ik besluit een trap na te geven. “Haha! Ja, ook u moet gewoon hard werken. Niemand krijgt het cadeau! Ook u niet!” Hij is duidelijk niet geamuseerd. Ik draai me om naar de teamchef, haal mijn schouders op en lach een beetje dom. Tot mijn grote verbazing beginnen de teamchef en de onderbaas te grinniken, waarschijnlijk omdat ze weten dat zij dit kutkarweitje niet hoeven uit te voeren. Mijn poging om de sfeer te verlichten om op die manier de situatie om te zetten naar mijn voordeel is voor een deel geslaagd.

Ik smacht ondertussen naar een sigaret en een kop koffie,

en aangezien ik ook nog eens niets anders aan heb dan een boxershort besluit ik een gok te wagen om een aantal van mijn wensen ingewilligd te zien. “Luister, ik heb tot nu toe goed en eerlijk meegewerkt. Kunnen jullie je erin vinden dat ik even wat kleren aantrek en een sigaret rook?” De teamchef commandeert de onderbaas mij naar mijn kledingkast te escorteren. De onderbaas doet een van de handboeien af en zegt: “Geen grappen!”

Ik heb zijn permissie om met één hand een broek aan te trekken, plus de helft van een shirt. Zodra de handboei naar de andere hand gaat, kan ik mijn shirt volledig aantrekken. Terug in de hal vraag ik om een sigaret.

“Liever niet,” is het antwoord van de onderbaas.

“Niet zo flauw.” Ik kijk de teamchef aan: “Ik heb me toch coöperatief opgesteld?”

“Dat wel, maar van sigarettenrook wordt het hier zo’n mistige bedoening en dat is niet fijn werken voor ons,” luidt het antwoord. Ondanks dat ik bij mezelf denk: pleur op met jullie werk, dit is mijn huis, besluit ik het tactischer aan te pakken, aangezien in dit soort situaties een grote bek nooit winst oplevert.

“Laat me bij het raam roken, dan blaas ik het naar buiten.”

“Vooruit dan, één sigaret bij het raam,” stemt hij toe.

De handboeien om mijn polsen, achter mijn rug, worden losgemaakt en voorzichtig en onder spanning worden mijn armen voor mijn lichaam geleid. Onder het aanhoren van het inmiddels welbekende “geen grapjes” worden de handboeien weer vastgeklikt. Ik kan een sigaret in mijn mond stoppen en

hem aansteken. De teamchef komt bij me staan. Ik staar door het open raam. Het is een schitterende herfstdag: zonnig, en niet koud voor de tijd van het jaar. Ik kijk naar de zee, hoor de golven en concludeer dat het eb wordt. Nog een paar hijsen en de rook netjes naar buiten blazen... ik probeer zoveel mogelijk rust uit te stralen, maar tegelijkertijd schieten mijn gedachten alle kanten op. Hoe lang zal ik dit uitzicht moeten missen? Zullen ze de hoofdpartij drugs vinden? Vragen waar ik nog geen antwoord op heb, maar daar probeer ik natuurlijk niets van te laten merken. Dat lukt vrij aardig.

“Je woont hier mooi!” knoopt de teamchef het gesprek aan.

“Dank je wel, het is hier inderdaad goed toeven zo vlak aan zee!”

Dreia is inmiddels iets gekalmeerd en voegt zich bij ons. Ze raakt in gesprek met de teamchef over wat er nu precies gaat gebeuren. Ik bestudeer de teamchef. Zijn stem, zijn lichaamstaal, zijn gezichtsuitdrukking. Ik concludeer dat het een intelligente man is, een stoere onderzoeker, eentje die een hoge opleiding heeft genoten. Geen man van de straat. Maar toch iemand die de zaak en zijn personeel ook goed onder controle heeft, lijkt me.

Ik krijg een droge bek van de sigaret en besluit om – gezien de chaos enigszins is gaan liggen – het over een andere boeg te gooien.

“Hebben jullie zin in een kop koffie? Ik wel!” Ik kijk de teamchef vragend aan.

“Ben je gek geworden, hoezo ga je de politie koffie aanbieden?” snauwt mijn vriendin Dreia in het Nederlands. “Kijk wat ze met

onze deur hebben gedaan!”

Ik kijk haar indringend aan en zeg: “Denk je dat het kwaad kan om ze een beetje te paaïen? Nee toch zeker? Hou je mond dus maar effe, bemoei je er niet mee en ga geen ruzie zitten maken.”

Normaal gesproken zou ik nooit op zo’n manier tegen Dreia praten, de kans is dan meer dan groot dat er ruzie van zou komen. Dreia is een schat, maar laat zich de kaas niet van het brood vreten. Door niemand niet, ook niet door mij. Dit is echter geen normale situatie, en bovendien heeft Dreia zich al meerdere keren kunnen verwonderen over hoe ik op de meest stressvolle en geschifte momenten volledig rustig kan blijven en me ergens uit kan kletsen. Ze laat het erbij zitten en vraagt nu zelfs aan de teamchef en zijn onderbaas of ze ook koffie willen. Ze begrijpt mijn strategie.

Verwonderd kijken de mannen elkaar aan en besluiten dat het geen kwaad kan. Dreia maakt koffie en de onderbaas vraagt zijn collega’s of ze ook willen. Alleen de kleine brede agent weigert. Die zegt: “Dadelijk is-tie vergiftigd!”

“Dan niet,” zegt Dreia en de rest doet lacherig, op een manier van: tjonge jonge, wat een domme lul ben jij zeg! De kleine brede vervolgt zijn politiespeurwerk en zit tot aan zijn ellebogen te graaïen in – wat hij denkt – cocaïne en soortgelijke illegale substanties. De jonge honden, die weer even naar boven waren gegaan, pakken hun kop koffie aan, maar niet nadat ze een grote twee kilo seal bag vol *herbal incense* oftewel synthetische wiet (wereldwijd ook wel bekend onder *K2* en *Spice*) op het aanrecht zetten.

PAUSE...

Herbal incense is een type legale drugs. Het is feitelijk synthetische wiet, een kruidenmelange dat samen met een stof uit de categorie synthetische cannabinoïden wordt verwerkt tot een product dat gerookt kan worden en waar men, serieus waar, knetterstoned van wordt. Momenteel zijn er honderden synthetische cannabinoïden in omloop die in meer of mindere mate de effecten van THC kunnen nabootsen. Ik werkte persoonlijk graag met een van de eerst bekende en meest potentiële stof die inmiddels alweer vijf jaar verboden is in Europa: JWH-018. Maar ook populair waren bij mij: JWH-019, JWH-250, JWH-251 en JWH-073. Verderop in het boek ga ik nog uitvoerig in op dit type drugs en de stoffen.

PLAY...

Ik kijk naar de zak en realiseer me dat ik vergeten ben dat er boven, op mijn kantoor een slordige dertig kilo aan synthetische wiet in industriële bakken gestapeld ligt.

“O ja,” zeg ik vlug, “ik heb boven ook nog een klein beetje legale wiet liggen,” bagatelliseer ik de hoeveelheid met een klein lachje.

“Een klein beetje?” klinkt het. “Je hele kantoor ligt er vol mee!”

Op dat moment steekt de kleine brede agent zijn neus weer om de hoek van de keuken. Hij ziet de zak en grist die uit de handen van de jonge agent.

“MARIHUANA!” roept hij verheugd, waaruit nogmaals blijkt dat deze bloedhond niet luistert naar wat er door wie dan ook gezegd wordt, én klaarblijkelijk een geheel verkeerd beeld heeft van wat er zich al die tijd heeft afgespeeld op mijn adres. Ik kijk de teamchef vragend aan en maak de opmerking: “Is hij wel een echte politieagent? Waar hebben jullie hem gevonden?” Die kleine brede hoort me niet eens en ruikt verwonderend aan de zak.

“Ach, hij is een speciaal type bloedhond!” grapt de onderbaas.

“Ruikt niet echt naar wiet, hè?” merk ik op.

Op het moment dat de geur in elektrische signalen is omgezet in het brein van de man en hij het signaal verwerkt, verdwijnt de blijdschap van zijn gezicht. Nu bemoeit de teamchef zich met zijn ondergeschikte en beveelt hem gewoon door te zoeken, zonder voorbarige conclusies te trekken die het team voor schut zetten. “Dat is geen wiet, daar kun je de kip mee kruiden...,” zegt hij op lacherige toon terwijl hij de zak aanpakt en ruikt.

“Kijk, u begrijpt het!” zeg ik, terwijl ik een knipoog geef. “Al zou ik deze desbetreffende zak kruiden toch maar niet op de kip strooien, want dan krijg je een feestelijke space-kip. Hij is namelijk wel bewerkt met synthetische THC,” leg ik hem trots uit. Het spul is namelijk toch niet illegaal.

Terwijl de agenten zich in mijn keuken verzamelen rook ik vlug een tweede sigaret bij het raam. De teamchef ruikt nog een keer aan de zak.

“Het spul ruikt wel echt lekker,” geeft hij toe. Word je hier nou serieus stoned van?”

“Knetterstoned,” beaam ik. “En het mooie is: alles is legaal! Ik snap dan ook niet wat jullie hiermee willen...”

PAUSE...

Voor degenen die het fenomeen legale drugs niet kennen, hierbij alvast een kleine uitleg:

Op het moment dat er nieuwe stoffen met psychoactieve effecten ontdekt – of herontdekt – worden, zijn ze niet direct verboden. Iedere overheid bepaalt zelf, en van iedere stof apart, of ze op de opiumlijst geplaatst moet worden, en wanneer. Voordat zo’n stof op de lijst komt, moet ze eerst ergens op de wereld als drugs worden aangeboden, en expliciet vanwege haar psychoactieve eigenschappen worden gebruikt (of misbruikt).

Hoe groter de epidemie rondom een stof of product, hoe sneller de stof doorgaans op de opiumlijsten geplaatst wordt. Om de opiumlijst te omzeilen, worden er steeds weer nieuwe moleculen ontworpen. De moleculen worden nét voldoende aangepast om steeds weer nieuwere designer drugs aan te kunnen bieden. Een stof die op de opiumlijst terechtkomt, wordt dus simpelweg snel moleculair veranderd tot een nieuwe stof. Zo wordt het verbod steeds omzeild. Dit proces is in feite de reden waarom het ‘designer’ drugs heet. Met dit spelletje kan technisch gezien eindeloos door worden gegaan, al zijn er vandaag de dag

reeds wetten ontwikkeld die dit tegen kunnen gaan. Psychoactieve stoffen die (nog) niet op de opiumlijsten voorkomen worden vaak research chemicals genoemd, en de consumeerbare producten die daarvan gemaakt worden heten legale drugs, party drugs of overkoepelend designer drugs. Het fenomeen staat bij drugsbestrijders bekend onder het NPS fenomeen, oftewel new psychoactive substances.

De consumeerbare producten die vanuit research chemicals worden ontworpen, de legale drugs of designer drugs dus, mogen officieel niet ter consumptie worden aangeboden. Ze worden slim aangeboden, als producten die normaliter niet worden geconsumeerd, zoals bijvoorbeeld zeep of reinigingsmiddel. Zo wordt de verkoop gelegitimeerd. De meest bekende categorieën zijn bath salts (badzout) en herbal incenses (wierook). Bath salts zijn dan over het algemeen stimulanten om te slikken of snuiven, zoals XTC-, speed- of cokevervangers, en herbal incense zijn wietvervangers om te roken.

In Nederland is deze legale drugshandel eigenlijk altijd een vreemde eend in de bijt geweest. Dat kwam met name door het medicijnwetbeleid dat Nederland van 2007 tot 2015 voerde, om de handel in dit soort producten en middelen aan banden te leggen. Er werd besloten stoffen met psychoactieve eigenschappen

direct onder de medicijnwet te laten vallen, waardoor de handel erin een economisch delict zou zijn met enorme boetes tot gevolg. In 2015 is Nederland hier echter op teruggefloten door Europese rechters, waardoor de handel anno 2021 nog steeds niet (weer) verboden is, maar dat terzijde. In 2022 zal er een nieuwe wet worden ingezet die de handel wel grotendeels verpulverd. De handel in designer drugs heeft mede hierdoor in Nederland nooit echt voet aan de bodem gekregen. Een tweede reden is dat Nederland wereldleider is met de productie van MDMA en amfetamine, die zijn in grote hoeveelheden en in hoge kwaliteit voor handen. Ten derde zijn er ook nog eens legaal softdrugs verkrijgbaar.

Het fenomeen legale drugs is daarom altijd relatief onbekend gebleven in Nederland. Hooguit heeft het de laatste jaren meer mainstream bekendheid verworven door stoffen als 3-MMC, 2C-B en 4-FMP. De meeste Nederlanders hebben bijvoorbeeld zelfs nog nooit van synthetische wiet gehoord en weten niet eens dat er zoiets als synthetische THC bestaat. Door vrij verkrijgbare natuurlijke wiet in de Nederlandse coffeeshops heeft synthetische wiet nooit enige kans op mainstream bekendheid gehad. Maar ook waren de legale stimulanten zoals mephedrone, MDPV, et cetera

niet interessant genoeg om de originele XTC, speed en coke van de markt te verdringen, of zelfs maar echte bekendheid te verwerven. Wanneer men in een land, zoals in Nederland in dit voorbeeld, kan beschikken over goede en goedkope illegale substanties, maken legale alternatieven geen enkele kans.

Echter... ik bevond me op het moment dat ik in contact kwam met deze handel niet in Nederland, maar in Portugal. Daar werd ik een van de eersten die legale drugs aan consumenten aanbood. Uiteindelijk was ik niet de enige verkoper, maar wel degene die het meest unieke concept had ontworpen om legale drugs aan te bieden. Ik was een van de weinigen in West-Europa die de drugs zelf produceerde, de enige producent die het lef had om zijn product direct aan de eindgebruiker te verkopen en daarnaast ook nog eens een plek voor het consumeren durfde te creëren. Een soort narco-lounge. Ik had daardoor flinke bekendheid onder het (internationaal) justitieel apparaat.

PLAY...

Gespannen realiseer ik me dat het spel van vandaag nog niet gespeeld is. Zou de verborgen restpartij gevonden worden? Zal mijn strategie zijn vruchten afwerpen, of zou het allemaal niets meer uitmaken en waren de laatste anderhalf jaar gewoon voor Jan Lul geweest? Al die stress van al die situaties waarin ik verzeild

was geraakt, om alleen maar om deze overgebleven 75 kilo veilig te houden? Anekdoten volop, die ik in dit boek in geuren en kleuren zal beschrijven. Vandaag zal duidelijk worden wie de winnaar van dat spel wordt: ik of de tegenpartij!

“We gaan zo meteen kamer voor kamer doorzoeken en we willen dat je daarbij aanwezig bent. Als we klaar zijn, nemen we jou en alle zaken die we in beslag nemen, mee naar het bureau om alles te registreren. Daarna zul je worden voorgeleid bij de rechter.” De teamchef klinkt zakelijk en zet zijn lege kopje koffie op het aanrecht. “We beginnen in de woonkamer.”

In die woonkamer, waar geen spectaculaire zaken verstopt liggen, beginnen ze te zoeken in een ingebouwde vitrinekast naast de schoorsteen. Er staan boeken en prullaria in. Direct wordt er een design-wapen uit de kast getrokken. Een soort van mes-boksbeugel combinatie. Van de drie grote messen kunnen er twee zijwaarts worden geklikt. Een Japans design-ninja wapen dat ik ooit tijdens een vakantie op een markt in Spanje kocht. Het hing aan een houten standaard die daar speciaal voor gemaakt was. Dreia heeft het nooit mooi gevonden, maar voor lastige gasten stond het toch maar prominent in de woonkamer.

“Dat is een verboden wapen,” zegt de onderbaas.

“Het is een designobject, net als een zwaard aan de muur,” antwoord ik arrogant. “Dat het een scherp voorwerp is zou niet moeten uitmaken. Een rand van een tafel is ook scherp.”

“Toch neem ik het in beslag,” vervolgt hij autoritair.

“Ik heb in de keukenla ook nog een stuk of vijftien messen

liggen,” zeg ik bijdehand. “Pak ze maar, dadelijk bekeer ik me nog.” Ik lach een beetje en trek mijn schouders op, zo van: tja, wat een geouwehoer, neem maar mee. De onderbaas vervolgt zijn zoektocht in mijn kast en zijn oog valt op mijn collectie boeken over drugs, de Italiaanse en Italiaans-Amerikaanse maffia en tientallen boeken over Nederlandse criminelen. De titels met namen als Holleeder, Endstra, Cor van Hout, Steve Brown of Klaas Bruinsma zeggen een agent in Porto helemaal niets. Cosa Nostra, crime of drugs zeggen hem daarentegen genoeg.

“Aha, vind je dat interessant, de Cosa Nostra?” vraagt hij mij.

“Ik wilde vroeger als kind al maffiabaas worden,” leg ik hem met een knipoog uit. “Om eerlijk te zijn, zelfs niet eens zo lang geleden nog!”

“O ja? En hoe is dat voor je afgelopen?” grapt hij terug.

Ik show hem de handboeien die me om waren omgedaan, haal mijn schouders op en zeg: “Ach ja. Soms zit het mee en soms zit het tegen!”

Hij bladert wat door de boeken en trekt ineens een valse legitimatie tussen de bladzijden vandaan. Kutzooi, helemaal vergeten dat ik die nog had. Slordig, denk ik bij mezelf.

“Je ziet het. We vinden uiteindelijk alles!” zegt de agent met een superbrede lach op zijn gezicht.

Ik zit ondertussen na te denken over wat er eventueel nog meer in die kast kan liggen dat illegaal is. Ik had zojuist nog durven zweren dat er niets in lag wat verboden was, maar nu kraken mijn hersenen. Ik merk een blik op, van de onderbaas.

Hij ziet mij denken. Hij vervolgt zijn speurtocht en werpt me kort daarna opnieuw een blik. Zijn ogen gaan vluchtig mijn lichaam af. Terwijl ik tevreden bedenk dat er nu echt niets illegaals meer in de kast kan liggen, gaat er op het moment dat de man zijn tweede blik op me werpt, een lampje bij me branden. Die smiechten proberen uit mijn lichaamstaal op te maken of ze in de buurt komen van verstopte items. Ik vroeg me al af waarom ik bij de doorzoeking mocht zijn. In Nederland gaat dat niet zo. Aha, daarom dus. Dat heb ik mooi door. Ik besluit dit voorzichtig uit te testen, om te kijken of ik de mannen ook een beetje kan sturen. Inmiddels begint de man in een andere kast te zoeken. Die kast heeft twee identieke lades. Ik besluit om bij het doorzoeken van de eerste lade stokstijf stil te blijven staan, en bij de tweede lade een beetje schommelend te gaan bewegen, en de tijdsduur van het doorzoeken van beide lades in seconden te tellen. Het verschil was bijna een halve minuut! Dat betekent dat mijn lichaamstaal flink invloed heeft op de doorzoeking. Belangrijk om te weten en goed om rekening mee te houden. De rest van de woonkamer wordt doorzocht en ik word nog steeds nauwlettend in de gaten gehouden. Ik probeer me mentaal voor te bereiden op de doorzoeking van het vertrek waar mijn hoofdpartij is verstopt, en krijg een vraag gesteld.

“Wat is dat voor kamer?” Er wordt naar een open deur gewezen, van de kamer naast de keuken.

“Dat is de gastenkamer. Ik heb er mijn kledingkast,” antwoord ik.

“We zijn hier klaar en gaan daar verder,” meldt hij terwijl hij

naar de gastenkamer wijst.

Daar gaan we dan, denk ik...

PAUSE...

Op dit moment werd het echt spannend. De partij was verstopt in het vertrek waar ze nu gingen zoeken, de gastenkamer. Dit moment was waar het de hele tijd al om draaide: zouden ze het vinden of niet? *Win or lose?* De drugs lag goed verstopt in de inbouwkast, maar desalniettemin was er één probleem. In de inbouwkast stond rechtsonder een ladeblok met drie lades. Dat was feitelijk betimmering van de kast. De drugs lag boven in het plafond en onder de bodemplaat van de kast verstopt. De bovenzijde had ik opnieuw vastgetimmerd en kon alleen gevonden worden als ze het plafond kapot zouden breken. De onderkant zat ook vastgetimmerd, maar die had één zwakke plek. Zou je de onderste lade uit het blok trekken, dan zou je een hoekje van een handdoek kunnen zien liggen. Die handdoek lag daar om de verstopte pakketten een voor een uit de ruimte te trekken. Op deze manier heb ik de bodem niet hoeven te beschadigen om de drugs eronder te kunnen verstoppem.

PLAY...

De onderbaas begint in de inbouwkast te zoeken. Hij schuift de linkerdeur open, rommelt tussen truien en T-shirts, schuift jassen

en andere shirts heen en weer en constateert dat er niets ligt. Vervolgens schuift hij de rechterdeur open, rommelt wat door kleren die bovenop het ladeblok liggen en schuift ook kleding aan hangertjes heen en weer. Ondertussen werpt hij mij om de paar seconden zijn inmiddels welbekende blik toe.

Hij opent de eerste lade en concludeert dat die niet ver genoeg opengaat om hem goed te kunnen doorzoeken. Hij trekt hem uit het blok en legt hem voor de kast. De lade ligt vol boxershorts. Hij rommelt erdoorheen en ziet dat er verder niets anders in ligt. De tweede lade trekt hij er meteen volledig uit. Hij zet hem bovenop de eerste, ziet mijn sokken en concludeert weer dat er verder niets illegaals in zit. De derde lade. En wederom een blik op mij. Nu is het zo ver. Ik ben zo nerveus dat ik bijna door mijn knieën zak, maar het lukt me om de onschuld van duizend puppy's uit te stralen. De onderbaas geeft een ruk aan lade nummer drie, en komt erachter dat hij, door het ontbreken van ruimte voor de kast – door de stapel van de eerste en tweede lade die hij op de grond heeft gezet – niet genoeg ruimte heeft om de derde lade te doorzoeken. Mijn grootste vrees lijkt uit te gaan komen: hij wil deze lade er ook uittrekken. Dan zou de handdoek mogelijk zichtbaar worden...

De onderbaas lost zijn probleem op door eerst de tweede lade terug in het ladeblok te stoppen. Vervolgens stopt hij ook de eerste terug. Dit is mijn geluk! Tot mijn grote vreugde zie ik dat hij de twee lades niet helemaal teruggeschoven heeft. Nu is zijn gezichtsveld op de ruimte daaronder enigszins belemmert.

Ik zie hem de derde lade eruit trekken. Hij zet hem op exact dezelfde plek als waar zojuist de twee andere lades stonden. Vanaf mijn positie zie ik duidelijk het hoekje van de handdoek liggen. Met een dode blik staar ik ernaar, zonder een kík te geven. Mijn gedachten gaan een miljoen kanten op en de stoom schiet bijna uit mijn oren. Mijn stresslevel schiet omhoog, maar ik moet mijn emotie de baas blijven aangezien ik om de zoveel seconden een blik toegeworpen krijg van de onderbaas. De rest van de wereld en alle problemen erin doen er niet toe, het enige dat telt is dit moment. Vindt hij de drugs, of niet? Het lijkt alsof de tijd stilstaat. Terwijl ik vanuit mijn positie duidelijk het hoekje van de handdoek zie, realiseer ik me dat ik alle tijd van de wereld heb gehad om het probleem op te lossen... door een plaat hout te bevestigen onder de lade. Waarom heb ik dat eigenlijk niet gedaan? Hoe kan ik zo stom zijn geweest? De rest is zo goed voorbereid. Hoe kan ik zoiets simpels als het timmeren van een plaatje hout vergeten zijn! Was ik wellicht vergeten dat de lades in hun geheel uit het blok getrokken kunnen worden? Nu ben ik overgeleverd aan het geluk. Wat een domme lul ben ik dat ik daar niet eerder over nadacht! WAT EEN DOMME LUL!

Ik staar naar de plek waar de derde lade hoort te zitten. Die handdoek...

“Daar vind je niets anders dan riemen,” bluf ik met droge ogen.

De onderbaas rommelt wat door de lade. Ik kan duidelijk concluderen dat de man de handdoek níét kan zien liggen. Hij staat er te recht boven. Godzijdank! Op dit moment realiseer

ik me echter ook dat er nu geen collega van hem binnen moet komen lopen. Die zou direct zien wat ik nu ook zie. De onderbaas werpt mij nog een laatste blik toe en zegt: “Ik zie het, ja.” Hij schuift de derde lade terug op zijn plek, waarmee hij het zicht op de handdoek weer volledig laat verdwijnen.

Hij schuift de lade er weer terug in. Ik kan het niet geloven. Hij heeft spul niet gevonden. Ik ben zo blij dat ik wel een klein dansje wil doen. Hij heeft er met zijn neus vlak boven gestaan: 75 kilo drugs... en heeft het niet gevonden. Wat een geluk! WAT FUCKING EEN GELUK...! YES! YES! YES! FUCKING YEEEEEEEEEEAAAAAAHHHH!! De triomf, de euforie! Ik heb gewonnen... IK HEB GEWONNEN!!!

(Track: Triumph)

Vuurwerk gaat af in mijn hoofd. Ik ben in extase, maar kan dit natuurlijk niet laten merken. Ik moet ook niet te vroeg gaan juichen. Het is natuurlijk nog steeds niet helemaal afgelopen, maar tot nu toe loopt alles perfect volgens plan. Al zouden ze nu alsnog de kussens van de bank opensnijden, of mijn matras of wat dan ook, zelfs dan kan mijn dag niet meer stuk. Ik moet het alleen nog even voor me houden... De onderbaas vervolgt zijn speurtocht naar mijn dressoir. Ik krijg er niet veel van mee, aangezien ik in mijn hoofd de overwinning alvast aan het vieren

ben. De grote partij is niet gevonden, en dat is alles wat telt. De wapens, de koelboxen met drugs, de boksbeugels, het valse identiteitsbewijs en dat er een driejarige gevangenisstraf op illegaal vuurwapenbezit staat, daar geef ik geen fuck om. Ik kijk zelfs uit naar de gerechtelijke voorgeleiding die plaats gaat vinden, want zelfs als ik drie jaar gevangenisstraf krijg, zit die drugs nog steeds in mijn kast...

...EEN WOORD NA

Kijk, deze mini-uitgave is natuurlijk slechts een teaser, dus ik moet ergens stoppen. Dat is dus hier. Vond je het vermakelijk wat je tot nu toe las, maak dan je borst maar nat voor de rest van het verhaal. Dit was nog niets!

In het boek zul je lezen wat ik uiteindelijk met mijn 75 kilo drugs heb gedaan, maar ook hoe ik aan zulke grote hoeveelheden kwam. Ik vertel hoe ik überhaupt in Portugal terecht ben gekomen en je komt te weten op welke manier ik in de drugshandel belandde, als kind uit een bovenklasse gezin.

Je leest hoe ik op het idee kwam om als eerste in de wereld een soort van narco-lounge te creëren en hoe ik daar mijn eigen merk drugs verkocht. Het verhaal gaat over hoe ik deze drugs maakte, en hoe ik om die reden gruwelijk pootje werd gelicht door de overheid, in twee landen zelfs, en niet altijd binnen de kaders van de wet. Ook kom je erachter dat ik jarenlang justitieel werd onderzocht, hoe ik bijna ben beroofd door criminelen én corrupte politie, op een haar na ben gekidnapt en waarom er op me is geschoten. Hoe ik in een bizar Big Pharma-schandaal terecht kwam en hoe ik zelf de grootste klant werd van de designer

drugs die ik produceerde, terwijl ik links en rechts aan wat oren trok en keihard – vaak expres – op tenen stampte. Je zult zien hoe ik in mijn eentje de hele boel heb uitgedaagd en overbluft, en je zult verbaasd zijn over de plannetjes waar ik mee kwam om uiteindelijk iedereen te slim af te zijn, iets wat me tot op de dag van vandaag is gelukt. Vandaar die middelvinger op de cover, die scoop kan ik alvast weggeven!

Je zult er al lezende achterkomen dat ik als ordinaire drugsboef ook een zeer ingelezen professional in mijn vakgebied ben, en goed onderbouwde argumenten heb rond de legalisatie van drugs, samengevat in een duidelijke visie die juist wél gaat werken. Dit laatste is dan ook de reden geweest waarom mijn concept – en ikzelf – bij de enkels zijn afgezaagd. Het verklaart daarnaast het bestaan van dit boek en is tegelijk de reden waarom mijn betoog best wat meer gehoord mag worden. Zeker omdat de overheid mensen probeert te overtuigen van het omgekeerde. Laat ze dat na dit boek nog maar eens proberen!

Enfin. Er is dus genoeg. Nog zo'n slordige 850 pagina's meer. En geloof maar niet dat het saai wordt!

Hieronder zie je een QR-code staan (omdat die zo populair zijn tegenwoordig). Scan die code, dan kom je vanzelf op een plek uit waar je het boek voor € 24,95 kunt kopen (of € 9,95 voor het eBook). Voor dat geld zul je je goed vermaken, dat is een belofte! Daarnaast kun je me, net zoals justitie dat doet, in de gaten houden op de sociale media, want ik hou nog steeds van domme dingen zeggen.

Last but not least: op de muziekplatformen zoals bijvoorbeeld Spotify vind je mijn muziek, het resultaat van mijn carrièreswitch omdat ik geloof dat boeven ook best kunnen veranderen...

Maar goed. Scan die code en kom er zelf achter!

sosco.bar/master_of_legal_drugs

